

Hồi 10

Hòa Thượng Phong Tình

Lục Chỉ Thần Thâu bung chén rượu uống rồi thở dài, nói với Vũ Văn Tiểu Vĩ:
- Lão huynh và đệ uống rượu ở đây nhưng lại thiếu tiểu hòa thượng Lỗ Trình

Lão thở dài ảo não:

Vũ Văn Tiểu Vĩ nhìn lão thần thâu:

- Lão huynh yên tâm, chỉ trong bốn chín ngày Lỗ đệ sẽ gặp lại chúng ta mà.

Tiểu Vĩ cầm bầu rượu rót vào chén Lục Chỉ Thần Thâu. Y vừa rót vừa nói:

- Du Tăng đại sư không đến nỗi hà khắc với Lỗ lão đệ đâu. Nếu lão đại sư hà khắc thì đã đuổi Lỗ Trình đệ ra khỏi chùa rồi.

- Lỗ lão đệ cũng là kẻ trượng nghĩa, trọng tình mới một mực giữ chiếc lư hương trừng phạt của Du Tăng trên đầu mình. Trên nhân gian này làm gì có được một môn đồ như Lỗ lão đệ. Ta nghĩ đến Lỗ lão đệ mà trong tâm áy náy vô cùng.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa bung chén rượu toan đưa lên miệng thì một người vận bộ trang y luộm thuộm, đầu đội khăn bước nhanh qua chỗ hai người đang đối ẩm.

Lục Chỉ Thần Thâu liếc mắt nhìn người đó, truyền âm nhập mật nói với Vũ Văn Tiểu Vĩ:

- Tiểu Vĩ.

Tiểu Vĩ nhìn Lục Chỉ Thần Thâu mỉm cười:

- Lão huynh lại tẩy máy chân tay phải không?

Lão thần thâu nheo một mắt:

- Lão huynh xem chừng người vừa mới bước qua mặt chúng ta đang dấu vật gì đó nên hai tay ôm khư khư dây thắt lưng. Để lão huynh xem hấn dấu vật gì.

Vũ Văn Tiểu Vĩ nhìn theo sau lưng người vừa bước qua. Đôi mày của Tiểu Vĩ chột cau lại.

Lúc này lão thần thâu vừa đứng lên thì Tiểu Vĩ nắm tay lão thần thâu kéo trở xuống:
Lão huynh hãy khoan.

- Tiểu Vĩ không muốn lão huynh ra tay à? Vô Hình Thủ thì Tiểu Vĩ cứ yên tâm đi, lão huynh có thể đoạt bất cứ vật gì trong túi thiên hạ.

Tiểu Vĩ đứng lên:

- Người vừa đi qua mang giày hòa thượng.

Lục Chỉ Thần Thâu đứng bật dậy:

- Giày hòa thượng, Thành Dương Châu chỉ có mỗi Long Thiền Tự, chẳng lẽ...

Lục Chỉ Thần Thâu lắc đầu:

- Hòa thượng Long Thiền Tự mà cải dạng ra ngoài, chuyện đó thật là khó tin.

- Trên cõi nhân gian này bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Lão huynh hãy quay trở lại Long Thiền Tự xem Lễ Trình lão đệ như thế nào, còn Tiểu Vĩ sẽ theo người này. Xem ra hành tung của người này có vẻ mờ ám.

Lục Chỉ Thần Thâu gật đầu:

- Được rồi, chúng ta hẹn gặp nhau tại ngôi chùa hoang.

- Nếu Tiểu Vĩ không đến ngôi chùa hoang thì lão huynh đến Thiền Vân Trang của Tiểu Vĩ.

- Có thể lão huynh sẽ thỉnh Lễ Trình cùng đến

- Có Lễ Trình nữa thì càng hay. Lão huynh bảo trọng.

- Tiểu Vĩ cũng phải bảo trọng. Nếu như tên hòa thượng giả trang kia có hành động ám muội theo lệnh của Du Tăng thì lão huynh sẽ không cho Lão đệ thụ tu tại Long Thiền Tự.

- Tiểu Vĩ cũng nghĩ như lão huynh.

Hai người chia tay nhau, Vũ Văn Tiểu Vĩ liền trở khinh thuật thoát bộ hành vân, thân pháp như nước chảy mây trôi rượt thươ kẻ giả trang.

Tiểu Vĩ chẳng mất chốc đã bắt kịp người kia nhưng một lần nữa lại ngạc nhiên bởi người đó lại rẽ vào Lạc Hoa Viên của Hà Á Tiên.

Tiểu Vĩ nhe mày nghĩ trong đầu:

- Nếu gã là hòa thượng mà ghé vào Lạc Hoa Viên thì đã phạm vào giới cấm của phật môn. Lỗ Trinh ăn thịt chó cũng không phạm vào giới cấm như tên này.

- Tên hòa thượng giả trang như rất rành đường đi nước bước trong Lạc Hoa Viên. Thấy hành tung của người này, Tiểu Vĩ không khỏi ngạc nhiên bởi ngỡ người kia không là chủ nhân của Lạc Hoa Viên thì cũng là người rất thân cận với Á Tiên.

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Nếu y là hòa thượng thì thật là kỳ.

Người kia lẫn vào vườn hoa đào mất dạng.

Tiểu Vĩ băng luôn vào khu vườn hoa nhưng chẳng thấy bóng dáng của y đâu cả.

Chàng sững sờ nhìn quanh.

- Y đi đâu rồi, chẳng lẽ trong vườn hoa này có địa đạo bí mật à?

Tiểu Vĩ nhìn xuống đất, thấy dấu giày của người đó để lại bên một khóm hồng đang khoe sắc. Vừa tò mò, vừa thắc mắc, Tiểu Vĩ lần tới khóm hoa đó. Đôi mắt tinh tường của Tiểu Vĩ dò trên mặt đất nhưng chẳng phát hiện được gì cả. Tiểu Vĩ gõ vào trán mình.

- Ai da, mình có bị hoa mắt không chứ?

Tiểu Vĩ thò tay vạch khóm hoa đào. Giữa khóm hoa đào lộ ra một con đường địa đạo khiến cho Tiểu Vĩ buột miệng nói:

- A đây rồi. Nhất định tên hòa thượng vào trong địa đạo là có hành động mờ ám.

Không một chút chần chừ, Tiểu Vĩ lẫn luôn xuống địa đạo. Len qua cửa địa đạo, Tiểu Vĩ mới biết phía dưới là một con đường hầm được kiến tạo khá tinh vi và vững chãi.

Chàng lần theo địa đạo, vừa đi vừa nghĩ:

- "Kẻ thiết kế ra con đường hầm chắc hẳn phải có mục đích lớn và mưu mô lớn. Xem chừng chủ nhân Lạc Hoa Viên đã cấu kết với Long Thiên Tự".

Chàng sức liên tưởng đến Du Tăng.

Tiểu Vĩ lần theo đường hầm mà lo lắng, hòa thượng giả trang kia có thể là Du Tăng. Nếu là Du Tăng thì thật khó xử cho chàng, biết đâu chính vì sự phát hiện này mà Du Tăng có thể hạ thủ Tiểu Vĩ để bảo toàn bí mật của lão.

Đi đến cuối đường hầm mới có nhánh địa đạo trở lên trên. Vừa lúc đó Tiểu Vĩ nghe tiếng cười khúc khích của Á Tiên.

Tiếng cười khúc khích của Á Tiên khiến Tiểu Vĩ liên tưởng đến một cuộc trăng hoa mây mưa đang diễn ra phía trên. Tiểu Vĩ không dần được sự tò mò, lần bước theo những bậc tam cấp rồi đẩy nắp hầm địa đạo.

Nắp cửa địa đạo trở lên dưới gầm tràng kỷ nhưng hoạt cảnh bướm hoa thì diễn ra ngay trên sàn phòng, đúng như Tiểu Vĩ nghĩ.

Trên sàn, Á Tiên chỉ còn một chiếc yếm thêu hoa, còn gã nam nhân đã lộ nguyên chân tướng là hòa thượng Tri Ngô Năng.

Tri Ngô Năng vuốt ve bờ vai trắng nõn của Á Tiên. Y vừa cười vừa nói:

- Hà muội thấy huynh làm có được việc không?

Hà Á Tiên vuốt cằm Tri Ngô Năng:

- Huynh gặp may thì có.

- Sao lại nói huynh gặp may. Tiểu hắc kỳ không phải là vật báu trong giang hồ à?

Y dụi má vào má Á Tiên:

- Đã là người trong giang hồ, ai cũng mê ngọn tiểu kỳ đó cả. Huynh chỉ cần thụ học tuyệt thức trong tiểu hắc kỳ thì có thể sánh ngang với lão hòa thượng Du Tăng rồi.

Á Tiên nũng nịu:

- Để muội xem trước nhé.

- Muội cũng thích tuyệt kỹ võ công nữa à?

- Cái gì huynh thích là muội thích.

Tri Ngô Năng bật cười giòn:

- Đúng rồi, cái gì huynh thích là muội thích.

Gã hòa thượng vừa nói vừa ôm chặt lấy vòng eo của Á Tiên.

Á Tiên phụng phịu:

- Huynh muốn bẻ gãy xương sống của muội à.

Tri Ngô Năng mới lỏng vòng tay. Y hôn lên má Á Tiên:

- Huynh nghĩ đường tu đạo của huynh đã bị muội phá bĩnh rồi.

Á Tiên khúc khích cười:

- Huynh có tu đến hết kiếp này cũng không về được về được niết bàn đâu mà không chừng còn sớm xuống âm ti nữa.

Tri Ngô Năng xĩa vào trán nàng:

- Muội chỉ nói bậy không.

Á Tiên xoa tay lên vòng ngực phẳng lì của Tri Ngô Năng.

Nàng ngược lên, mặt hoa thoáng biến đổi qua những nét ngài u ẩn xót xa.

Tri Ngô Năng cau mày.

- Đang vui vẻ với huynh sao muội lại buồn quá vậy.

- Muội chợt buồn.

- Vì sao buồn?

- Không biết bao giờ huynh mới giúp được muội làm chủ tất cả những tòa kỹ viện ở Dương Châu này.

Tri Ngô Năng vuốt sống lưng Á Tiên:

- Ấy, sao muội gấp quá vậy. Người xưa có câu "Giục tốc bất đạt". Muội chỉ cần chờ đợi thêm ít thời gian, khi nào huynh là trụ trì Long Thiền Tự thay thế cho lão Du Tăng thì muội sẽ có được tất cả, huống chi trong tay huynh còn có tiểu hắc kỳ và lão Nhiếp Thần Quân.

- Huynh cứ nói mà muội có thấy ngọn tiểu kỳ đó đâu.

- À, huynh quên không cho muội xem qua.

Tri Ngô Năng với tay lấy chiếc tăng y, rồi rút ngọn tiểu hắc kỳ trong ống tay áo trao qua tay Á Tiên:

- Muội xem đi. Trên lá kỳ này có khẩu quyết luyện công của Thất Kỳ Ngọc Long. Chỉ cần một thức tuyệt công đó thôi cũng đủ cho huynh và muội vẫy vùng ở thành Dương Châu.

Á Tiên nhướn mày, mở to đôi thu nhãn trong vắt:

- Thiệt không.

- Chẳng lẽ huynh lại nói ngoa với muội.

Tri Ngô Năng nâng cằm Á Tiên:

- Lúc nào huynh cũng nghĩ đến muội. Bây giờ chúng ta có một ngọn tiểu hắc kỳ, thì sau này sẽ có sáu ngọn tiểu kỳ kia nữa. Bây giờ cả giang hồ này ở trong tay huynh.

Tri Ngô Năng bật cười, quần tay quanh thân thể Á Tiền. Y lí nhí nói:

- Huynh tài giỏi như vậy, muội thưởng cho huynh cái gì?

Á Tiền xe cọng râu tài của Tri Ngô Năng:

- Huynh muốn muội thưởng gì nè?

Tri Ngô Năng đổi qua giọng sàm sỡ:

- Còn hỏi huynh nữa. Muội thừa biết huynh muốn gì rồi.

Tri Ngô Năng vừa nói vừa áp tay lên vùng thượng đẳng của Á Tiền.

Á Tiền co rút người lại:

- Huynh làm muội thẹn quá.

Ấy, trong phòng chỉ có huynh và muội đâu có ai mà thẹn.

Bàn tay của Tri Ngô Năng càng sục sạo với tất cả sự háo hức của một khách tìm hoa.

Á Tiền thộp tay Tri Ngô Năng.

- Huynh!

Tri Ngô Năng ngẩn người:

- Sao?

Á Tiền mỉm cười:

- Huynh thừa biết muội yêu huynh mà.

- Ta biết.

Tri Ngô Năng vừa nói vừa toan cởi chiếc yếm của Á Tiền. Nàng nắm tay gã hòa thượng giữ lại:

- Huynh không chờ đợi được nữa à?

- Huynh nôn nao và muốn bốc cháy thành ngọn đuốc đây.

Á Tiền mỉm cười vuốt má Tri Ngô Năng:

- Huynh cho muội biết, vì sao huynh có ngọn tiểu kỳ này?

- Cái gì huynh muốn thì phải có mà.

- Muốn là có sao? Bộ huynh có phép thần thông à?

- Đối với huynh, việc lớn cũng như việc nhỏ, chỉ cần huynh ra tay là đạt được ngay.

- Huynh thật là bản lĩnh tài ba. Có phải huynh đoạt ngọn tiểu hắc kỳ từ tay gã công tử chủ nhân ngọn tiểu kỳ?

Tri Ngộ Năng cau mày:

- Bộ muội cũng biết Quân Đạt ư?
- Y vừa tìm đến Lạc Hoa Viên đấy.

Á Tiền chợt đứng dậy:

- Không chừng y biết mối quan hệ giữa muội và huynh rồi.

Khuôn mặt của Tri Ngộ Năng sa sầm xuống:

- Y đến có nói gì không?
- Y chỉ hỏi muội sao lại biết quá nhiều về Long Thiên Tự và hỏi mối quan hệ giữa muội với...

Tri Ngộ Năng cắt ngang lời nàng:

- Muội trả lời ra sao?
- Muội chưa trả lời gã.
- Thế thì tốt. Ý mà sao gã hỏi mà không nghe muội trả lời a? Lạ lùng lắm đó.
- Phong Tình Cổ Thi đuổi gã giùm muội đó.

Những thớ thịt trên gò má Tri Ngộ Năng giùn giựt:

- Sao Phong Tình Cổ Thi cũng đã xuất hiện rồi a?

Á Tiền gật đầu.

Tri Ngộ Năng với lấy ngọn tiểu kỳ cất vào túi:

- Huynh phải trở về chùa.

Á Tiền phụng phịu:

- Huynh muốn về chùa ngay bây giờ hả?

Tri Ngộ Năng gật đầu:

- Huynh phải về chùa, kéo lão Du Tăng phát hiện được hành tung của huynh thì khó có cơ hội đến được với muội.

Á Tiền ngẫm nghĩ một lát rồi ngược lên hỏi Tri Ngộ Năng:

- Huynh cũng mang theo ngọn tiểu kỳ này về chùa?

Tri Ngô Năng lưỡng lự.

Á Tiền sa sầm mặt xuống:

- Huynh không cho muội mượn được à?

Tri Ngô Năng lấy ngọn tiểu hắc kỳ:

- Được chứ... được chứ. Muội cứ giữ lấy ngọn tiểu hắc kỳ nhưng phải thật cẩn thận, đừng cho ai biết. Nếu để lộ ra ngoài nhất định Hàn Quân Đạt sẽ mò đến hại muội.

Á Tiền bá lấy cổ Tri Ngô Năng.

- Huynh yên tâm đi, muội giữ là giữ cho huynh chứ không phải cho muội đâu.

Tri Ngô Năng cười khẩy vuốt má nàng ;

- Huynh biết.

Tri Ngô Năng vận lại tăng y và khoác thêm bộ thương nhân ra ngoài.

Tiểu Vĩ nấp dưới gầm tràng kỷ không khỏi lo lắng. Chàng nhủ thầm:

- "Nếu gã theo đường cũ thì nhất định sẽ gặp mình".

Tiểu Vĩ thừa lúc Á Tiền ôm Tri Ngô Năng, bèn lên ra khỏi gầm tràng kỷ leo lên trên, lấy luôn tấm chăn phủ trùm từ đầu đến chân.

Nhìn qua lớp chăn, Tiểu Vĩ thấy hai người cứ ôm ghìet lấy nhau như đôi sam mà rửa thắm:

- "Có đi thì đi cho lẹ, lão gia muốn chết ngộp đến nơi rồi."

Mặc cho Tiểu Vĩ than, Á Tiền và Tri Ngô Năng vẫn không rời nhau.

Tiểu Vĩ lại rửa thắm:

- "Bộ hai người tính ôm khư khư mãi thế này thì tiểu gia chắc chết ngộp mất."

Tiểu Vĩ vừa than xong thì Á Tiền đã đẩy Tri Ngô Năng ra, nàng bịn rịn nắm tay gã hòa thượng.

- Huynh bảo trọng. Tối nay nếu huynh có rảnh thì đến với muội, muội chờ huynh.

Tri Ngô Năng mỉm cười, gật đầu:

- Tất nhiên rồi, huynh nhất định phải đến. Lúc nào huynh cũng nhớ muội. Muội hãy bảo trọng và nhớ lời huynh dặn, đừng tiết lộ tiểu hắc kỳ đang ở trong tay chúng ta.

- Huynh yên tâm.

Tri Ngô Năng toan bước ra mở cửa phòng nhưng Á Tiên đã nắm tay gãi lại:

- Huynh sao lại đi cửa đó?

Tri Ngô Năng bật cười:

- Huynh quên mất mình là kẻ xuất gia.

Y quay trở về lối cũ rồi thản nhiên chui xuống tràng kỷ.

Á Tiên chờ cho Tri Ngô Năng chui hẳn xuống địa đạo một lúc lâu mới cầm ngọn tiểu hắc kỳ. Nàng ngắm ngọn tiểu hắc kỳ, bật lên tràng cười hăng hắc:

- Không ngờ ta lại có ngọn tiểu hắc kỳ này. Tên hòa thượng thói đó đúng là một tên ngây ngô, u mê và háo sắc.

Á Tiên nói xong những gì cần nói, rồi bước đến bàn trang điểm. Nàng dấu ngọn tiểu hắc kỳ vào hộc bàn rồi bình nhiên trang điểm lại dung nhan của mình.

Tất cả những lời nói và hành động của Á Tiên đều đập vào mắt Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Khi Á Tiên đứng lên uốn éo trước gương như kẻ say hình bóng của mình trong gương cũng không qua được cặp mắt tò mò của Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Tiểu Vĩ nhăn mặt nhủ thầm:

- "Đúng là nữ nhân."

Khi Á Tiên chúi bả chiếc yếm sau cùng trên thân thể nàng, Tiểu Vĩ vội nhắm mắt lại.

Nhưng chẳng lẽ Tiểu Vĩ phải nhắm mắt mãi cuối cùng vẫn phải mở mắt.

Khi Tiểu Vĩ mở mắt thì thấy Á Tiên đứng ngồi trên đầu chàng, trên mình chẳng còn tấm yếm nữ nhưng Á Tiên vẫn chưa phát hiện ra Tiểu Vĩ. Khi Á Tiên ngồi xuống tràng kỷ, Tiểu Vĩ bật dậy. Á Tiên vừa ngạc nhiên vừa hốt hoảng.

- Ý...

Tiếng la hốt hoảng của Á Tiên còn đọng trên hai vành môi thì Tiểu Vĩ đã điểm vào đại huyết Thần Khuyết của thị, rồi bật dậy nhảy xuống khỏi tràng kỷ.

Á Tiên bị điểm huyết bất động tròn mắt nhìn Tiểu Vĩ. Nàng buột miệng nói:

- Công tử là ai?

Tiểu Vĩ quay lưng về phía nàng:

- Ta là Vũ Văn Tiểu Vĩ, kẹt lăm mới tạm chui vào chỗ nằm của nàng.
- Công tử hãy giải huyết đạo cho thiếp đi.

Tiểu Vĩ khoát tay:

- Hồng được rồi, Tiểu Vĩ không phải như hòa thượng Tri Ngộ Năng vừa thúi vừa ngây ngô, u mê háo sắc.

- Công tử đã thấy tất cả?
- Không thấy sao Tiểu Vĩ lại lặp lại những lời của nàng.
- Vũ Văn công tử đã theo dõi Tri Ngộ Năng?

Tiểu Vĩ gật đầu:

- Thấy nữ nhân là ta sợ rồi, nhưng tại ta tò mò thôi.
- Công tử chờ cho Tri Ngộ Năng rời khỏi đây mới bức hiếp Á Tiên.

Tiểu Vĩ bước lại bàn trang điểm của nàng:

- Tiểu Vĩ không muốn ồn ào thôi.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa lấy ngọn tiểu hắc kỳ. Á Tiên thấy Tiểu Vĩ lấy ngọn tiểu hắc kỳ liền cản lại:

- Công tử... ngọn tiểu kỳ đó là của thiếp.

Tiểu Vĩ quay ngoắt lại, nhưng lại vội quay mặt vào tường:

- Ôi trời ơi, sao mắt ta cứ gặp toàn những cảnh như thế này.
- Vũ Văn công tử không dám nhìn thiếp à?
- Tất nhiên là không dám rồi, bởi nữ nhân chỉ gây phiền tay cho Tiểu Vĩ mà thôi.
- Thế sao Vũ Văn công tử không thử một lần với Á Tiên để xem nữ nhân có đáng sợ không. Công tử phong lưu, khôi ngô mới là người đáng sợ với nữ nhân.

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Thôi thôi... Tiểu Vĩ không dám thử đâu. Kiểu từ!

Á Tiên gọi lớn:

- Ê... công tử bỏ đi thì hãy để lại ngọn tiểu hắc kỳ cho Á Tiên.

Tiểu Vĩ gạt ngang:

- Ngọn tiểu hắc kỳ này của lão đệ Lỗ Trình sao bỏ lại cho nàng được.
- Công tử nói vậy sao được. Công tử há chẳng thấy Tri hòa thượng gọi cho Á Tiên à?
- Tất nhiên là ta thấy nhưng Tiểu Vĩ đoán không sai lão hòa thượng u mê đó đã đoạt ngọn tiểu hắc kỳ của lão đệ ta.

Á Tiên bật khóc. Tiếng khóc của nàng nghe thật náo nê ai oán.

Nàng vừa khóc vừa nói:

- Vũ Văn công tử... chắc Á Tiên chết mất.
- Tại sao nàng chết?

Á Tiên khóc thốn thức hơn:

- Nếu như Vũ Văn công tử lấy ngọn tiểu hắc kỳ đi thì khi Tri hòa thượng đòi lại, Á Tiên lấy gì trả cho y. Lúc đó Tri hòa thượng sẽ giết Á Tiên mất.

Tiểu Vĩ gật đầu:

- Ờ hé.
- Vũ Văn công tử nỗ để cho Á Tiên bị chết sao. Á Tiên không muốn chết.
- Mà sao nàng chết được chứ. Nàng há chẳng nói Tri hòa thượng là kẻ ngây ngô, u mê và háo sắc kia mà.

Tiểu Vĩ xoa hai bàn tay:

- Tiểu Vĩ biết nàng sẽ có cách đền bù cho lão hòa thượng, còn ngọn hắc kỳ này Tiểu Vĩ phải mang trả lại cho Lỗ lão đệ.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa thả bước ra cửa.

Á Tiên gọi giật lại:

- Vũ Văn công tử, đừng đi.
- Tiểu Vĩ ở lại không tiện.

Á Tiên rít lên the thé:

- Tiểu Vĩ, nếu ngươi đi mà mang theo ngọn tiểu hắc kỳ thì đừng trách Á Tiên đó.

Tiểu Vĩ nhún vai:

- Ui cha, lúc nào Tiểu Vĩ cũng bị nữ nhân hãm hại. Chắc Tiểu Vĩ phải theo Lỗ lão đệ vào chùa quá.

- Tiểu Vĩ, Á Tiền nói thật đó. Món nợ hôm nay Á Tiền nhất định sẽ đòi lại.
- Khi nào gặp mặt ta nàng mới đòi được chứ.

Tiểu Vĩ mở cửa thư phòng lẩn ra ngoài rồi khép cửa lại. Á Tiền ngồi trên tràng kỷ với vẻ mặt hậm hực mà không biết làm gì để rượt theo.

Á Tiền lẩm nhẩm nói:

- Đúng là oan gia mà.

- o O o -